Issız Kadın

— *Mikail Dede* · 22 Ağustos 2016

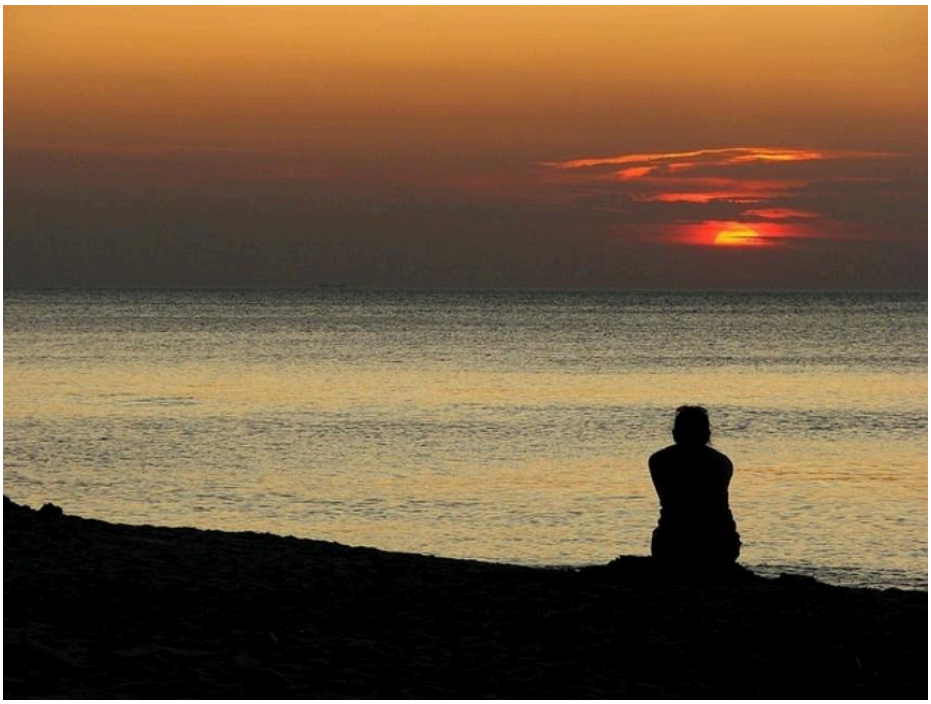

Altın sarısı ipek saçlarını burgu burgu örmüş
Sanki o ela gözleri sonbahara doğmuş
Elindeki eskimiş o romanı bin kez okumuş
Küflenmiş beyazlardaki cümlelere tutulmuş...

Yalnızlığın yansımasındaki bir genç kadın
Her gece damla damla gözyaşı dökmüş
Sanki cam bir vazo kaç kez düşüp kırılmış
Loş ışıklarda yaşlanmış bir silüet, bir genç kadın...

Zifiri gecelerde yanmış sanki zamanı donmuş
Ay ışığında kızıl yansımaları maviye tutunmuş
Yalnızlığın ortasında o gözlerindeki ışık sönmüş
Belki bin kez sevmiş tek bir adamı, ıssız bir adamı...

Güneşi yeniden doğmuş mavimsi gözlere tutulmuş
Simsiyah geceler ardından filizlenmiş hep düşleri
Her gece ağlamış hece hece simsiyah şiirlerde
kaç sayfa, kaç dize hayalini kurmuş...

Çünkü o kadın sessizlikte unutulmuş bir şarkı
Hüzün dolu bir melodi, o kadın yalnızlığın notaları
Alaca karanlıklarda puslu çığlıkları hiç duyulmamış
Issız bir adam, bir katil, puslu düşlerde o kadını unutmuş...

Bu şiir sanadır, ıssız kadın...